

Noah kiggede sig omkring. Han var, ligesom de andre gange, landet ved et træ. Det her træ stod helt tæt på et stort træhus. Huset lignede flere af de huse, de havde set tidligere. Faktisk var Noah lidt overrasket, for når han tænkte på middelalderen, forestillede han sig ikke ligefrem store huse med to etager. I det samme kom en kvinde i en stor, flot kjole ud fra huset, og det slog Noah, at de huse, han og Emma havde set, jo ikke var bøndernes og de almindelige menneskers huse. Det var Absalons slægt, og det var tydeligt på deres tøj og smykker, at de var rigere end alle andre mennesker. Han ville gerne snakke med Emma om det, men kom så i tanke om, at hun var blevet hjemme. Han følte sig pludselig lidt for alene. Måske havde det alligevel ikke været smart at tage alene tilbage i tiden.

Han nåede ikke at tænke længe over det, før damen i den fine kjole råbte til ham.

“Du!” Hun pegede på Noah. “Kom her! Nu!”

Det var tydeligt, at man skulle gøre, hvad damen sagde, og at hun mente det alvorligt, så Noah fløj op og løb derover. Da han var kommet helt tæt på, kunne han genkende hende. Hun så ældre ud, men lignede stadig sig selv. Det var Fru Inge, Absalons mor og Asser Rigs kone, som han havde set i det spillefelt, hvor Valdemar som baby var blevet afleveret til hende.

Fru Inge kiggede skeptisk på ham og sagde:

“Det der tøj..” Hun kiggede på ham igen, der var noget, hun ikke kunne få til at passe.

“Jeg gav da for lidt tid siden tøjet til en voksen mand?” Hun rystede lidt på hovedet, som om hun ikke helt vidste, hvad hun skulle tro. Så blev hun igen fokuseret. “Nå, der er ikke nogen tid at spille. Valdemar har det skidt. Du er nødt til at hente en stor spand vand fra brønden.”

Hun rakte ham en stor spand og løb tilbage ind i huset.

Noah kunne mærke, at han begyndte at spænde i hele kroppen. Han havde lovet Emma ikke at blive rodet ind i noget, men han var jo nødt til at gøre, hvad Fru Inge sagde.

Han skyndte sig hen til brønden, der lå på midten af pladsen foran det store hus. Der var flere huse rundt om pladsen, men ingen så store som Fru Ingens.

Først da han havde fået vand i spanden og skulle tilbage med den, fik han øje på det. Der gik et gys igennem ham, og han kunne ikke lade være med at stoppe op.

Midt på pladsen, ikke langt fra brønden, hang

en mand i en gabestok. Noah havde godt set sådan en på et museum. Men det her var noget andet, for her var en levende mand i den. Mandens blik var helt tomt, og det var tydeligt, at det både gjorde ondt og var meget ydmygende at stå der. En kone, der kom forbi, spyttede på manden i gabestokken og sagde:

“Ja, det er jo det, der sker, når man ikke kan kende forskel på dit og mit.”

Noah skyndte sig videre med spanden, men inde i

hovedet kunne han se arbejdsdrengen ved Sorø Klosterkirke for sig. Det skulle bare lykkes at få afleveret tangen tilbage.

Inde i Fru Inges hus gik der lidt tid, før øjnene vænnede sig til mørket. Noah ville gerne give spanden til Fru Inge, men hun sad på knæ ovre ved en stor seng. Det var tydeligt, at hun bad. For enden af sengen stod to mænd. Det var Absalon og Esbern. Noah trak sig helt automatisk lidt tilbage. Måske var det ikke så smart, at Absalon så ham. Hvordan skulle han forklare, at han nu var kommet herhen.

Noah behøvede nu ikke at bekymre sig. Absalon var dybt optaget af Valdemar, der lå i sengen og så dødsygd ud. Han havde lukkede øjne og var helt hvid i ansigtet.

Fru Inge var færdig med sin bøn og kiggede nu på Absalon.

"Du må sørge for, at han bliver befriet fra sine synder." Hendes stemme nærmest tiggede ham om det. Hun kiggede på Valdemar og sagde stille: "Du skal være ren, når du møder livets ende. Det er det vigtigste. En ren sjæl er det dyrebareste, du kan tage med i døden."

Hendes stemme knækkede lidt, da hun sagde 'døden'.

Absalon knælede nu ved Valdemars ansigt og begyndte at bede. Efter kort tid slog Valdemar øjnene op og kom med en brummende lyd. Han prøvede at sige noget. Både Absalon, Esbern og Fru Inge blev helt forskrækkede, men de slog alle korsets tegn for brystet. Valdemar fik nu fremstammet nogle ord:

"Jeg skal ikke dø. Jeg skal være konge."

Fru Inge smilede. Absalon og Esbern nærmest grinede. Det var tydeligt, at de var lettede.

"Ja!" sagde Fru Inge. "Du skal nemlig være konge!" Hun kiggede sig omkring i huset.

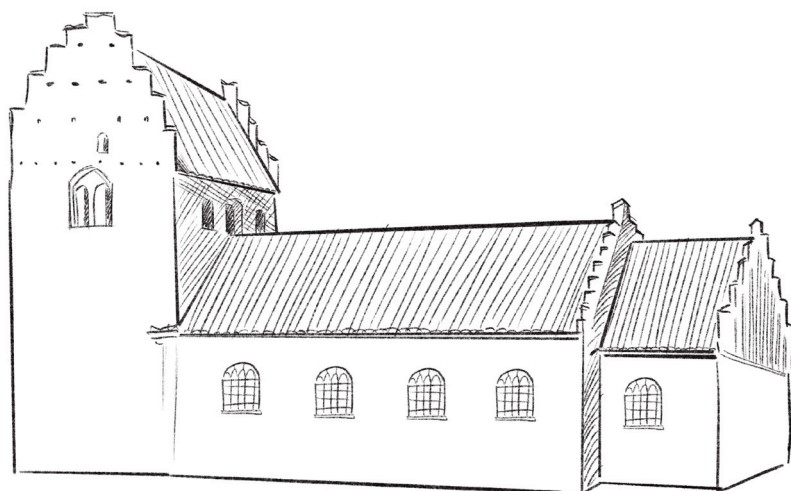
"Esbern!" nærmest råbte hun. "Du skal begynde at gøre et skib klar. Lige så snart Valdemar er kommet til kræfter, skal han til Jylland. Derovre vil de hjælpe ham med at blive konge." Hun kiggede på Absalon med et bestemt blik. "Dette er et tegn fra Gud." Hun tænkte sig lidt om, så fortsatte hun: "Jeg vil bygge en kirke oppe på bakken." Så fik hun øje på Noah, og tonen blev helt anderledes. "Dreng, kan du så se at få det vand herhen."

Noah skyndte sig over med spanden. Han prøvede at kigge ned i gulvet, så Absalon ikke skulle se hans ansigt, men det virkede ikke helt.

"Hov..." sagde Absalon overrasket. "Er det nu dig igen..."

Men mere nåede Noah ikke at høre. Han kunne nemlig mærke timeglasset vibrere og løb ud af huset.

Inden han sad tilbage på madrassen i Saxos Celle, nåede han at overveje, hvad han skulle sige til Emma. Han besluttede sig for IKKE at fortælle om manden i gabestokken, for så turde hun nok ikke tage med ind i spillet igen.

Fårevejle Kirke